

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 344/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. novembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. B. O., B., zastúpeného advokátkou JUDr. I. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 Tš 23/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. B. O. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2009 doručená sťažnosť JUDr. B. O., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. S., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 Tš 23/2005.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplynulo:

«Krajský prokurátor v Trenčíne v trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi JUDr. B. O. a spol. podal dňa 8. 9. 2004 obžalobu Krajskému súdu v Prešove, ktorá bola vedená pod sp. zn. 1 Kv 59/2002.

Obžaloba bola podaná za trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 4 písm. b) a odsek 5 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 (ďalej len Trestný zákon) a pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 ods. 2 písm. a) ods. 3 a ods. 5 Trestného zákona na tom skutkovom základe, aký je popísaný v bode I obžaloby krajského prokurátora. Podaním obžaloby Krajskému súdu v Prešove bola založená jeho vecná a miestna príslušnosť. Krajský súd v Prešove uznesením, sp. zn. 1T 6/04 zo dňa 14. 10. 2004 v bode I výrokovej časti uznesenia postúpil trestnú vec na prejednanie Špeciálnemu súdu v Pezinku ako súdu vecne príslušnému s odôvodnením, že skutky v bode I a II obžaloby, ktoré spolu úzko súvisia, vykazujú popri ich právnej kvalifikácii uvedenom v jednočinnom súbehu aj známky skutkovej podstaty trestného činu založenia zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona, ktorá spadá do vecnej príslušnosti Špeciálneho súdu (táto právna kvalifikácia sa týka iných osôb aj pre ďalšie skutky a trestné činy).

Špeciálny súd v Pezinku po postúpení veci Krajským súdom v Prešove (aj keď o postúpení veci doposiaľ právoplatne rozhodnuté nebolo, o čom svedčí ústavná sťažnosť pod číslo Rvp 860/2009 o ktorej doposiaľ rozhodnuté nebolo) ako vecne nepríslušný súd vo veci nariadil hlavné pojednávanie a to dňa 27. 10. 2005 začal vo veci konať a rozhodovať...

Nálezom Ústavného súdu SR č. 290/2009 z 20. 5. 2009, ktorý bol zverejnený v čiastke č. 101 Zbierky zákonov bol vyslovený nesúlad ustanovení jednotlivých článkov zákona č. 458/2003 Zb. z. o Špeciálnom súde s článkom 148 ods. 1 a 2 Ústavy SR a s článkom 11 ods. 1 Dohovoru OSN proti korupcii.

Z dôvodov tohto nálezu je zrejmé, že Špeciálny súd a jeho nejednoznačné zaradenie do systému súdov nie je v súlade s článkom 1 ods. 1 Ústavy...

V súvislosti s nálezom Ústavného súdu SR č. 290/2009 z 20. 5. 2009 nadobudol účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu SR zákon č. 291 o Špecializovanom

trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov z 18. 6. 2009, ktorý bol zverejnený v čiastke 101 Zbierky zákonov...

Tvrdím, že Špecializovaný trestný súd v trestnej veci pána JUDr. B. O. obžalovaného z hore uvedených trestných činov porušil jeho základné ústavné práva podľa článku 48 Ústavy SR, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Porušenie týchto jeho ústavných práv v rozpore s Ústavou SR vzhliadam v tom, že:

1. Konanie, ktoré v trestnej veci obžalovaného JUDr. B. O., sp. zn. PK 1 Tš 23/2005 vykonáva Špecializovaný trestný súd v zložení senátu a to predseda senátu - JUDr. K., sudcovia - JUDr. V. P., JUDr. I. K. a náhradný sudca JUDr. O. K. je konaním nezákonným v rozpore s hore uvedenými zákonnými ustanoveniami zákona č. 385/2000 Zb. z. ako aj zákona č. 757/2004 Zb. z. o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov.

Tento senát, vrátane náhradného sudcu nie sú sudcami Špecializovaného trestného súdu, pretože v súlade s ustanovením § 12 zákona č. 385/2000 Zb. z. neboli pridelení na výkon funkcie na iný súd a to na Špecializovaný trestný súd. O tejto skutočnosti svedčí samotný fakt, že chýba rozhodnutie súdnej rady o tom, že títo sudcovia sú dočasne pridelení na výkon funkcie sudcu na Špecializovaný trestný súd.

Týmto je porušené ústavné právo sťažovateľa JUDr. B. O. na zákonného sudcu, tak ako je to uvedené v článku 48 ods. 1 Ústavy SR.

Sťažovateľ uvedené skutočnosti namietal na pojednávaní dňa 13. 8. 2009, pričom konajúci súd (označený ako „Špeciálny súd v Pezinku“, ktorý bol už zrušený Nálezom Ústavného súdu, ktorý bol aj zverejnený) podanú námietku zaujatosti, ktorá je jediným procesným nástrojom na odňatie veci konajúcim sudcom vyhodnotil tak, že sa jedná o procesný postup súdu a o tejto námietke už bolo rozhodnuté, a ďalej rozhodovať o nej nebude...

2. V súvislosti s Nálezom Ústavného súdu SR č. 290/2009 z 20. 5. 2009, ktorý nadobudol účinnosť dňom vyhlásenia Nálezu Ústavného súdu SR zákon č. 291 o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov z 18. 6. 2009, ktorý bol zverejnený v Zbierke zákonov č. 101, obžalovaný JUDr. B. O. v zastúpení obhajcom namietal porušenie svojich základných ústavných práv v súvislosti s článkom 48 ods. 1 Ústavy SR v tom smere, že...

Obžaloba v uvedenej trestnej veci, ktorá je predmetom tohto pojednávania bola podaná dňa 10. 9. 2004 na Krajský súd v Prešove. Krajský súd v Prešove svojim rozhodnutím sp. zn. I T 6/04 zo dňa 14.10. 2004 vec postúpil Špeciálnemu súdu v Pezinku.

Proti tomuto rozhodnutiu podal krajský prokurátor v Prešove sťažnosť, o ktorej doposiaľ Najvyšším súdom SR rozhodnuté nebolo.

Podľa prezenčnej pečiatky, ktorá sa nachádza na záhlaví obžaloby krajského prokurátora v Prešove I Kv 59/02, obžaloba bola doručená Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 9. 2. 2005 a nie Špeciálnemu súdu v Pezinku a to obhajobe, z neznámych dôvodov.

Dňa 1. 7. 2005 bola táto obžaloba bez akéhokoľvek súdneho rozhodnutia postúpená Špeciálnemu súdu v Pezinku, o čom svedčí prezenčná pečiatka Špeciálneho súdu v Pezinku.

V zmysle ustanovenia § 454a ods. 1, 2 Trestného poriadku, účinného od 1. 9. 2004 v prípadoch, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd a bolo v nich do 1. 9. 2004 nariadené pojednávanie dokončí krajský súd, v opačnom prípade vec postúpi Špeciálnemu súdu. S účinnosťou od 15. 4. 2005 došlo podľa § 454aa ods. 1, 2 Trestného poriadku opätovne k zmene vecnej príslušnosti Špeciálnemu súdu a to tak, že vo veciach, ktoré boli postúpené Špeciálnemu súdu z dôvodu § 454aa Trestného poriadku, vykoná konanie krajský súd, ktorý bol príslušný pred septembrom 2004 na konanie pred septembrom 2004 a Špeciálny súd v danej veci nenariadil do nadobudnutia účinnosti tohto zákona, teda do 15. 4. 2005 hlavné pojednávanie.

Nestalo sa tak. Špeciálny súd v konaní pokračoval, aj keď na konanie nebol príslušný.

Namietal preto všetky úkony, ktoré tento súd vykonal a to jednak z dôvodu nepríslušnosti a jednak z dôvodu Nálezu Ústavného súdu, ktorý Špeciálny súd vyhlásil za súd, ktorý je v nesúlade s Ústavou SR a s Dohovorom OSN proti korupcii...

Poukázal pri tom, že podľa zákona 291/2009 chýba zákonné ustanovenie, ktoré by upravovalo zákonným spôsobom tú skutočnosť, že tento senát, ktorý bol ku dňu vyhlásenia Nálezu Ústavného súdu SR PL. ÚS 17/08 z 20. 5. 2009 Zbierky zákonov, je podľa rozvrhu práce senátom rozhodujúcim v jeho veci...

Predseda senátu Špecializovaného súdu označeného ako „Špeciálny súd v Pezinku“, však ani o tejto námietke zaujatosti, ktorá bola podaná, nerozhodol s tým, že iba

skonštatoval, že je to problém ústavnosti a tento problém musí vyriešiť niekto iný, nie všeobecný súd.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Právo JUDr. B. O. obžalovaného v trestnej veci Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK 1 Tš 23/2005 uvedené v článku 48 Ústavy SR podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon porušené bolo.

Špecializovaný trestný súd v Pezinku je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. I. S. vo výške 223,46 Eur do 3 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 Tš 23/2005. Svoje námietky súvisiace s porušením tohto základného práva predstrel v týchto dvoch rovinách:

1. Namietal, že tento súd nie je príslušný na rozhodovanie v jeho trestnej veci, pretože obžaloba za trestné činy, ktorých sa mal dopustiť, bola pôvodne 10. septembra 2004 podaná na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“), pričom 1. júla 2005 bola „bez akéhokoľvek súdneho rozhodnutia“ postúpená Špeciálnemu súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“). Pritom poukázal na ustanovenia § 454a ods. 1 a 2 a § 454aa ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorých mal v konečnom dôsledku v danej veci konať krajský súd.

2. Sťažovateľ zároveň namietal, že v jeho trestnej veci rozhoduje senát špecializovaného trestného súdu, ktorého členovia neboli do svojich funkcií kreovaní ústavne konformným spôsobom. Tieto tvrdenia odvodil od toho, že nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009, ktorý bol uverejnený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka zákonov“) 17. júla 2009, bol vyslovený nesúlad podstatnej časti zákona č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 458/2003 Z. z.“) s príslušnými článkami ústavy a medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, v dôsledku čoho prestal existovať špeciálny súd, ktorý jeho trestnú vec prerokúval, pričom na jeho rozhodovaciu činnosť kontinuálne nadviazal senát špecializovaného trestného súdu na základe zákona č. 291/2009 Z. z. o špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 291/2009 Z. z.“ alebo „zákon o špecializovanom trestnom súde“). Sťažovateľ teda namietal, že vo veci konajúci senát špecializovaného trestného súdu, teda jeho členovia, neboli pridelení na tento súd Súdnou radou Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) tak, ako by si to vyžadoval čl. 141a

ods. 4 písm. a) a b) ústavy a § 11 a násl. zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“), ale že svoju právomoc začali uplatňovať len na základe zákona č. 291/2009 Z. z.

Pri prerokovaní námietky sťažovateľa, podstatou ktorej je tvrdenie, že v jeho trestnej veci vedenej v súčasnej dobe na špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. PK 1 Tš 23/2005 rozhoduje nepríslušný súd, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

Ústavný súd zistil, že trestné konanie vedené proti sťažovateľovi na špecializovanom trestnom súde nebolo dosiaľ právoplatne skončené.

Podľa § 566 ods. 3 Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 dovolanie podľa tohto zákona možno podať len proti rozhodnutiam, ktoré nadobudli právoplatnosť po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

Podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006 dovolanie možno podať, ak vo veci rozhodol nepríslušný súd.

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že námietka porušenia základného práva sťažovateľa spočívajúca v tvrdení, že vo veci konal nepríslušný súd, musí byť pred právomocou ústavného súdu na jej prerokovanie predmetom skúmania všeobecného súdu – v danom prípade Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom špecializovaného trestného súdu v jeho veci z dôvodu, že sudcovia vo veci konajúceho senátu neboli na tento súd pridelení postupom zodpovedajúcim zneniu ústavy a príslušných právnych predpisov.

V tejto súvislosti ústavný súd považoval za potrebné uviesť, že sťažovateľ podal sťažnosť v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy, ale pritom namietal skutočnosti súvisiace s uplatňovaním právomoci špecializovaného trestného súdu na základe zákona prijatého na zabezpečenie kontinuity medzi rozhodovacou činnosťou špeciálneho súdu a právomocou špecializovaného trestného súdu. Inými slovami, namietal postup špecializovaného trestného súdu pri prerokovaní jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. PK 1 Tš 23/2005, avšak nie z hľadiska procesných pochybení, ktorých by sa mohol dopustiť len tento súd, ale z hľadiska porušenia pravidiel potrebných pre zákonnosť a ústavnú konformnosť kreovania – pridelenia sudcov na špecializovaný trestný súd. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že k pokračovaniu v rozhodovacej činnosti špeciálneho súdu nedospel špecializovaný trestný súd svojvoľne, ale plnil a plní vôľu zákonodarcu vyjadrenú v zákone č. 291/2009 Z. z. [pozri napr. čl. II, v ktorom zákon č. 291/2009 Z. z. novelizoval Trestný poriadok tak, že za § 567e vložil § 567f, ktorý v odseku 1 zakotvil, že vo veciach, ktoré patria do pôsobnosti špecializovaného trestného súdu, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, je príslušný na konanie špecializovaný trestný súd, ak ďalej nie je ustanovené inak; čl. XII, v ktorom zákon č. 291/2009 Z. z. novelizoval zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) tak, že za § 18h vložil § 18i, ktorý ustanovil, že výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných obdobných právnych vzťahov a práv a povinností z osobných vzťahov sudcu k štátu prechádza dňom vyhlásenia nálezu ústavného súdu sp. zn. PL.ÚS 17/08 z 20. mája 2009 v zierke zákonov zo špeciálneho súdu na špecializovaný trestný súd]. Čiže námietka

v podobe, ako ju predniesol sťažovateľ, nemôže byť predmetom konkrétnej ústavnej kontroly, akú má na mysli čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z pohľadu ústavného súdu preto možno uzavrieť, že členov senátu, ktorí konajú v prípade sťažovateľa, treba považovať za zákonných sudcov z hľadiska legitimacy ich postavenia ako sudcov špecializovaného trestného súdu, keďže táto legitimita sa odvíja priamo zo zákona o špecializovanom trestnom súde. Rozhodujúcu otázku, teda či sa sudcovia špecializovaného trestného súdu ujali svojich funkcií v súlade s ústavou, môže ústavný súd riešiť iba v rámci konania o súlade právnych predpisov podľa § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde, pričom sťažovateľ nie je za súčasného právneho stavu aktívne legitimovaný na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov.

V súvislosti s uvedenou námietkou takisto platí, že právo špecializovaného trestného súdu kontinuálne pokračovať vo veciach začatých špeciálnym súdom vyplýva priamo zo zákona o špecializovanom trestnom súde. Špecializovaný trestný súd teda postupuje v prípade sťažovateľa tak, ako mu to zákon ukladá. Vyriešenie otázky, či sú príslušné ustanovenia zákona o špecializovanom trestnom súde v súlade s ústavou, je možné iba v rámci konania o súlade právnych predpisov. Rovnako ani v tomto prípade nie je možné dosiahnuť nápravu v zmysle požiadaviek sťažovateľa postupom podľa čl. 154c ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že námietka sťažovateľa o porušení jeho základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PK 1 Tš 23/2005 tým, že členovia vo veci konajúceho senátu (sudcovia) neboli na tento súd pridelení súdnou radou, ale že svoju právomoc uplatňujú ex lege ako pokračovateľ špeciálneho súdu, je zjavne neopodstatnená (obdobne III. ÚS 330/09).

Napokon ústavný súd konštatuje, že vo všeobecnosti námietka o porušení základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy uplatnená podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pod ktorú subsumoval sťažovateľ svoje argumenty v tejto časti

sťažnosti, podlieha z hľadiska uplatnenia právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie princípu subsidiarity. To znamená, že ústavná kontrola vo vzťahu k rozhodnutiu či postupu všeobecného súdu, ktorý sa dopustil pochybení takéhoto charakteru, nastupuje až vtedy, ak neexistuje iný všeobecný súd, ktorý by poskytol účinnú ochranu právam sťažovateľa, ktorých porušenie namieta.

V danej trestnej veci prebieha na špecializovanom trestnom súde prvostupňové konanie a v prípade, ak by sa sťažovateľ domnieval, že vo veci konal súd v nezákonnom zložení alebo že vo veci konal sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, má stále možnosť namietať tieto skutočnosti v rámci odvolacieho konania [pozri § 253 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005] a dovolacieho konania [§ 371 ods. 1 písm. b) a e) Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006]. To vzhľadom na podstatu a zmysel čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje z tohto pohľadu právomoc a intervenciu ústavného súdu v danej veci.

Na základe uvedených skutočností bolo potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej uplatnenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2009